

ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೂ ಜಲಜಮ್ಮ ಟೀಚರೂ...

ಶಾಲಾ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೊಂದಕ್ಕೆ ಅಂದಿನ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಶಾಲಾ ಸಮೂಹಗಾನ ತಂಡದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡಿದ್ದು ಜಲಜಮ್ಮ ಟೀಚರ್, ಅವರ ಸಹೃದಯತೆ ಮರೆಯುವುದುಂಟೇ?

■ ಡಾ. ವಿನಯ ಶ್ರೀನಿವಾಸ್

ಅವು ಎಂಬತ್ತರ ದಶಕದ ದಿನಗಳು. ನಾನು ತೀರ್ಥಹಳ್ಳಿಯ ಸರ್ಕಾರಿ ಪದವಿ ಪೂರ್ವ ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಒಂಭತ್ತನೆಯ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥೆಯ ವಜ್ರಮೆಹೋತ್ಸವ ಸಭಾಭವನದ ಶಂಕುಸ್ಥಾಪನೆಗಾಗಿ ಅಂದಿನ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೆಗಡೆಯವರು ಶಾಲೆಗೆ ಆಗಮಿಸುವವರಿದ್ದರು. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬದ ವಾತಾವರಣ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದೊಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಹೊತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರಾದರು.

ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಾಪಕಿಯಾಗಿದ್ದ ಜಲಜಮ್ಮ ಟೀಚರ್‌ಗೆ ಬಹುಶಃ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ನಿರೂಪಣೆ ಮತ್ತು ವೇದಿಕೆಯನ್ನು ಅಣಿ ಮಾಡುವ ಹೊಣೆ ಬಂದಿತ್ತೇನೋ! ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ತಿಂಗಳಿರುವಾಗಲೇ ಎಲ್ಲ ತರಗತಿಗಳಿಂದ ಸುಶ್ರವ್ಯವಾಗಿ ಹಾಡಲು ಬಲ್ಲ ಐದು ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ಆರಿಸಿ ಕರೆದಿದ್ದರು. ಆ ತಂಡದಲ್ಲಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ಸಹಪಾಠಿಗಳಾದ ಸಂಗೀತ, ರಜನಿ, ಶೈಲ ಮತ್ತು ನಾಗವಲ್ಲಿ ಇದ್ದರು.

'ನೀವು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಹಾಡಬೇಕು, 'ಜಯಜಯಹೇಭಗವತಿಸುರಭಾರತಿ' ಗೀತೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ನಾವು ಐವರೂ ದಿನವೂ ಸಂಜೆ ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ಕಾಲ ಆ ಹಾಡನ್ನು ರಾಗಬದ್ಧವಾಗಿ ಹಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದೆವು. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಜಲಜಮ್ಮ ಟೀಚರ್ ಕೂಡ ನಾವು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವಾಗ ಬಂದು ನಾವು ಹಾಡುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಭ್ಯಾಸ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಗಿ ಇನ್ನೇನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನಗಳಿವೆ ಎಂದಾಗ ಟೀಚರ್ ನಮ್ಮನ್ನು ಕರೆದು 'ನೋಡಿ ಮಕ್ಕಳೇ, ಹಾಡೇನೋ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೀರ.. ಅವತ್ತಿನ

ಜಲಜಮ್ಮ ಟೀಚರ್

ದಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ನೀವು ರೇಷ್ಮೆ ಲಂಗ ರವಿಕೆ ತೊಟ್ಟು, ಕೈ ತುಂಬ ಬಳೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಜಡೆಗೆ ಹೂವು ಮುಡಿದು, ಕೊರಳಿಗೆ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ಸರವನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಲಂಕೃತರಾಗಿ ಬರಬೇಕು' ಎಂದರು.

'ನಾವು ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಾಣಲಿ, ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಮೆರುಗು ಬರಲಿ' ಎಂಬ ಆರೋಚನೆಯಿಂದ ಟೀಚರ್ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅದು ನನ್ನನ್ನು ಬಹಳವೇ ವಿಚಲಿತಗೊಳಿಸಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ಬಳಿ ರೇಷ್ಮೆ ಲಂಗವಾಗಲಿ, ಚಿನ್ನದ ಸರವಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ! ಆದರೆ ಆ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವಂತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ, ನಮ್ಮ ಹೆಸರನ್ನೂ ನಿರೂಪಕರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ತೋಚದೆ, ದುಗುಡ ತುಂಬಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮನೊಂದಿಗೂ ಈ ವಿಚಾರ ಹೇಳಿದೆ. ಅಮ್ಮನೂ ಅಸಹಾಯಕರಾಗಿ ಬೇಸರಪಟ್ಟುಕೊಂಡರು.

ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಮೂವರು ಆಪ್ತ ಗೆಳತಿಯರಿದ್ದರು. ಅಂದು ನನ್ನ ಸಪ್ತಮೋರೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ವಿಕ್ಟೋರಿಯ 'ಯಾಕೆ ಸಪ್ತಗೆ ಇದ್ದೀಯೆ' ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಗೆಳತಿ ಹಾಗೆ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮಡುಗಟ್ಟಿದ್ದ

ನನ್ನ ದುಖಿದ ಕಟ್ಟೆ ಒಡೆದು ಅಳಲು ಶುರು ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಅಳುತ್ತಲೇ ಅವರಿಗೆ ವಿಷಯವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಕೂಡಲೇ ಮೂವರೂ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದರು. 'ಅಯ್ಯೋ ಅದಕ್ಕಾಕೆ ಅಶ್ವೀಯ.. ನನ್ನ ಬಳಿ ರೇಷ್ಮೆ ಲಂಗ ಇದೆ, ಅದನ್ನೇ ಹಾಕಿಕೊಂಡರಾಯಿತು' ಎಂದಳು ಗೆಳತಿ ಇಂದುಮತಿ. 'ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಚಿನ್ನದ ಸರ ಇದೆ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಿ ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ' ಎಂದಳು ಜಯಶ್ರೀ. ಮೂವರೂ ಸೇರಿ ನನ್ನನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿ, ಹಾಗೆಯೇ ನಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರು ಕೂಡ! ಅಂತೂ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ದಿನ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟಿತು! ಜರತಾರಿ ಲಂಗ ರವಿಕೆ ತೊಟ್ಟು ಅಲಂಕೃತರಾಗಿ ಬಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ಜಲಜಮ್ಮ ಟೀಚರ್ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಆನಂದ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದರು. ಸುಶ್ರವ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಹಾಡಿದ್ದರೂ ಆಯಿತು. ಹಾಡುವಾಗ ನಮ್ಮ ಫೋಟೋ ತೆಗೆದರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಐದೂ ಜನ ಶಂಕುಸ್ಥಾಪನೆಯ ಶಿಲೆಯೊಂದಿಗೆ ಫೋಟೋ ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆವು.

ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಡೆದು ಒಂದು ವರ್ಷದ ಬಳಿಕ, ಅಂದರೆ ನಾವು ಹತ್ತನೆಯ ತರಗತಿಯ ರಾಜ್ಯಮಟ್ಟದ ಕನ್ನಡ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆಯುವ ದಿನವೇ ಅನಾರೋಗ್ಯದ ಕಾರಣ ಜಲಜಮ್ಮ ಟೀಚರ್ ವಿಧಿವಶರಾಗಿದ್ದರು. ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮೊದಲು ಶಾಲೆಯ ಹತ್ತಿರವೇ ಇದ್ದ ಅವರ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿ ಕಟ್ಟಿ ಕಡೆಯದಾಗಿ ಅವರ ಮುಖದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಿ ನಾನು ದುಃಖಿತಳಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ ಈ ಫೋಟೋ ಜಲಜಮ್ಮ ಟೀಚರ್ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಕಳೆದ ಆ ದಿನಗಳ ನೆನಪನ್ನು ಮೆಲುಕು ಹಾಕುವಂತೆ ಮಾಡಿತು!